

Dường như sau mỗi lần bị chàng soi móc, găt gông, phiền trách, ông lại già thêm. Lần chàng bỏ Sở lên Vạn trượng làm nhà tu, ông Hoàng không còn sợi tóc đen nào trên đầu nữa.

Hết điều uất ức cần nói, Văn Bình đành ngừng lại. Ông Hoàng gỡ mực kính, giọng băng băng.

— Tôi hy vọng đây không phải là lần đầu và lần cuối như anh nói. Cõi anh như ruột thịt, tôi thường cho anh biết những việc quan trọng. Hôm nay, tôi muốn anh biết thêm một việc khác. Kể ra, việc này chỉ có tính cách cá nhân, nhưng vì có liên quan tới Sở, và liên quan đến anh... Bắt đầu từ sáng mai, tôi sẽ không ở đây nữa.

Văn Bình bàng hoàng :

— Ông đi đâu ? Ông giận tôi ư ? Tại sao ông giận tôi ?

Giọng ông tông giám đốc vẫn không thay đổi:

— Tôi không phải là người dễ buồn và dễ giận. Mọi hành động của tôi đều được cân nhắc kỹ lưỡng. Tôi nói vậy để chứng tỏ rằng tôi không giận anh. Từ ngày được anh hợp tác đến nay, tôi chưa hề biết giận. Sở dĩ tôi phải ra đi vì căn bệnh của tôi vừa tái phát... Y sĩ của Sở bắt buộc tôi phải vào bệnh viện để chụp hình quang tuyến. Hẳn anh đã biết dạ dày tôi rất yếu... Đường như, gan tôi bị đau.

Văn Bình buột miệng

— Trời ơi !

Lòng Văn Bình buồn vô hạn. Trong vòng hai năm ngắn ngủi, chàng đã mất luôn ba người bạn. Họ đều đau gan, đều chết về bệnh gan. Chết về

chứng bệnh không y sĩ nào, không thuốc nào trên trái đất nhỏ hẹp này cứu chữa nổi.

Bệnh ung thư.

Đột nhiên bệnh nhân óm còm cõi, da dẻ vàng ệch. Chụp hình quang tuyến X, người ta thấy một ung nhọt lở mờ ở gan. Ung nhọt này lớn dần, lớn dần, xâm lấn lục phủ, ngũ tạng. Bệnh nhân đau đớn cực độ, phải dùng chất ma túy để khỏi phải rên xiết.

Rồi một ngày kia, trong cơn đau đớn ghê gớm, bệnh nhân nằm lịm luôn, không bao giờ dậy nữa.

Ông Hoàng đã lớn tuổi. Cũng như mọi người, ông Hoàng phải già rồi phải chết, tre già măng mọc, người già nằm xuống để cho lớp trẻ tiến lên.

Song Văn Bình lại muốn ông Hoàng sống mãi. Chàng không sợ chết. Cái chết đối với chàng cũng giản dị và thông thường như cử chỉ cố hữu của mọi người khi sửa soạn hút thuốc lá. Trước khi châm lửa, người ta không thể đập đầu thuốc nhiều lần vào mặt cứng cho đều thuốc se lại, rồi mới trình trọng đốt cho đều. Tuy nhiên, nhiều khi nghĩ đến ông tông giám đốc gần đất, xa trời, chàng lại sợ chết hơn bao giờ hết.

Sợ cho ông Hoàng, hay sợ cho bản thân chàng, Văn Bình cũng không biết nữa.

Ông Hoàng nhìn chàng, mơ màng :

— Đạo này, thiên hạ thường mắc bệnh ung thư gan. Y sĩ rất lo ngại nếu bệnh nhân lần này là tôi. Vì trong vòng 10 tháng qua, đường của Sở đã điều trị hai bệnh nhân ung thư

gan. Và như anh đã biết, cả hai đều chết sau gần nửa năm liệt giường.

Đĩ nhiên, cũng như tôi, anh không muốn tôi đau ung thư gan. Vì đó là chứng bệnh nan y. Nhưng anh ơi, anh và tôi đều là con người, có sống có chết, chúng ta đều sống trong sự sai phải của Thượng đế. Con người ai cũng tin ở Thượng đế. Người mác xít không tin có Chúa Giê su, đức Phật Thích ca, đấng Tiên tri Ma hô mét ở nơi công cộng, song mỗi khi về phòng riêng, hoặc nằm trên giường bệnh, họ lại tin Thượng đế hơn chúng ta nữa.

Riêng nghề điệp báo lại là nghề tin Thượng đế hơn mọi nghề nào khác trên trái đất.

Nhiều lần anh và tôi đã sửa soạn trước từng chi tiết bé nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn trật lất hàng trăm cây số. Anh còn nhớ vụ Lê Tùng không? (1) Trước khi ra lệnh cho Lê Tùng đóng trò khổ nhục kế, tôi đã mất gần một năm trường nghiên cứu. Anh không lạ gì vì chính anh cũng đã thức với tôi hàng chục đêm đến rạng đông trong văn phòng.

Như thường lệ, ban chuyên môn nghiên cứu vẫn đề dưới mọi khía cạnh. Tổng cộng là 50 giả thiết được đưa ra. Và sau hai tháng bàn bạc, chúng ta chỉ giữ lại 8 kế hoạch.

8 kế hoạch này đề cập tới mọi hậu quả có thể xảy ra cho Lê Tùng. Chúng ta đã nghĩ đến trường hợp Lê Tùng có thể bại lộ, hoặc thiệt mạng.

(1) Tán bi kịch Lê Tùng được tường thuật trong « Bản án Tử hình », đã xuất bản.

Song chúng ta chưa bao giờ tiên liệu giả thiết Lê Tùng tự sát. Chúng ta cũng chưa bao giờ tiên liệu là Huệ Lan bị chết vào phút cuối cùng vì sảy chân ngã xuống hồ sâu đầy nước, chạm chông nhọn tầm thuốc độc.

Thế mà Huệ Lan đã chết bất ngờ. Lê Tùng dùng súng bắn vào miệng quyền sinh giữa lúc phi cơ xuất nhập của Sở liễu lĩnh đáp xuống bãi đất trong làn mưa đạn dữ dội của địch. Chúng ta đã mất một máy bay và hai phi công.

Đề chúc lấy cái chết của Lê Tùng. Anh thấy chưa? Nhất âm nhất trắc, giai do tiền định... Giả tôi chết, thì cũng là định mạng, như Lê Tùng vậy. Và lại, tôi đã già rồi.

Sáng mai, tôi sẽ vào bệnh viện, tạm cắt đứt với Sở một thời gian. Từ lâu, lẫn lóc với anh chị em trong Sở, đây là lần đầu tôi nghĩ hè, nên tôi cảm thấy buồn bã và nhớ nhung. Hơn ai hết, anh đã biết tôi là người giàu tình cảm.

Lẽ ra, tôi kết hôn với bà Huyền Hoa. Bà Hoa, điều khiển tổ chức của chúng ta ở Hà nội (1), mẹ của cô Nguyệt Thanh. Cũng vì định mạng mà vợ tôi là người phương Tây. Vợ tôi cũng vì định mạng mà chết giữa thời xuân sắc. Giờ đây, tôi sống độc thân, chỉ còn anh và một số cộng sự viên gần gũi khác.

Anh phải lên đường ra nước ngoài, không thể ở lại điều khiển guồng máy trung ương. Nên tôi quyết định giao cho Triệu Dung. Dung thua anh ở

(1) Câu chuyện về bà Huyền Hoa và Nguyệt Thanh được nhắc lại trong « Đêm cuối cùng của tử tội », đã xuất bản.

nhiều điếm, nhưng hơn anh ở điếm chín chắn. Bà Hoa vừa điện cho biết sẽ về nội tuần này. Có bà Hoa, Triệu Dung và Nguyễn Hương ở Sài Gòn, tôi có thể bớt lo ngại.

— Ông đi đâu ?

— Tôi muốn vào dưỡng dương của Sở, nhưng y sĩ không đồng ý. Có lẽ tôi phải đập máy bay qua Clark. Trong căn cứ Phi luật tân này, có nhiều tiện nghi tân tiến hơn (1). Nếu là ung thư thường, không thuộc chủng phi mã, thì tôi có hy vọng bình phục. Nhưng dầu được bình phục nữa, tôi cũng không thể tiếp tục làm việc liên miên như lâu nay nữa.

Anh ráng thành công chuyến này. Đó là món quà chữa bệnh cho tôi.

— Thưa, tôi cùng đi với ông sang Clark, đợi ông khám xong rồi lên đường được không ?

— Không được. Vì thật ra tôi cũng chưa rõ anh đi đâu, bao giờ anh đi, đi với ai, đi với phương tiện nào nữa.

— Tại sao vậy ?

— Vì, như anh đã hiểu, công tác này do CIA và MI-6 hợp lực với Sở. Phần kế hoạch do họ hoàn toàn đảm nhiệm. Chúng ta chỉ cung cấp nhân sự cần thiết. Sở đang hụt tiền muốn dứt hơi: họ bằng lòng đài thọ cho Sở một triệu đô la nếu công việc thành tựu.

— Thưa, tổng quát công việc ra sao ?

— Anh sẽ vượt bức màn sắt, đối峙 một yếu nhân Bắc Việt, vào điện Cẩm linh.

(1) Clark Field, căn cứ của Mỹ tại Phi luật

— Đề lấy tài liệu ?

— Phải. Xong xuôi, anh sẽ đập tàu ngầm ở Hắc hải trở về. Ta đã bố trí xong màn dậu, màn đánh lừa địch. Smerch định ninh là anh đã nằm yên dưới hai thước đất, anh sẽ tha hồ vùng vẫy.

— Thưa, tôi sợ Smerch không khờ khạo đâu.

— Tôi cũng nghĩ như anh. Làm nghề này, chúng ta nên luôn luôn ngờ vực. Song cho đến phút này, tôi có cảm tưởng là địch đã bị phỉnh gạt hoàn toàn.

— Vâng ông, chúng ta sẽ thua mất.

— Anh đừng nói bậy.

Chuông điện thoại reo.

Ông Hoàng cầm máy lên nghe. Mặt ông vụt sáng ngời :

— Thế à ? Cô nói với họ rằng phía chúng ta đã chuẩn bị xong. Văn Bình xuất đầu lộ diện được rồi.

Ông quay lại Văn Bình :

— Anh sửa soạn thì vừa. Trong một tuần nữa, anh sẽ lên đường, Anh nên tạt qua ban chuyên môn, hỏi xem thể thức cải trang ra sao. Trong thời gian ở Sài Gòn, anh cần cải trang cho chu toàn. Tôi sẽ sang Phi luật tân với Quỳnh Loan.

Văn Bình thở phào ra. Gánh nặng ngàn cân đè trên bồng phổi vừa được rút ra.

Hiểu ý chàng, ông Hoàng nói :

— Giam giữ anh quá lâu trong nhà tù gia đình với đàn bà kèm riết một bên, tôi thấy tội lỗi. Tôi mang Quỳnh Loan đi cho anh rảnh chảnh ba ngày. Thế nào, thắng nhỏ chịu chơi không ?

Mặt Văn Bình đỏ gay :

— Thưa, tháng trước nó lên sôi, Tuần rồi lại ho suốt ngày đêm. Tôi lo quá cứ tưởng là ho gà. Nhưng bây giờ thì khỏi rồi.

Ông tổng giám đốc cười nụ :

— Tôi cứ tưởng anh không biết nuôi trẻ con. Té ra tôi lầm, mọi người đều lầm. Anh còn giỏi hơn đàn ông chân chỉ nữa. Sáng mai, nhân viên của Sở sẽ đến nhà, mang nó vào ký nhi viện của Sở. Họ sẽ chăm sóc nó giùm anh. Anh và cô Quỳnh Loan ra sao ?

Văn Bình đáp :

— Nàng không đặt điều kiện nào cả. Nàng vẫn sống với tôi như thường lệ. Có lẽ nàng không nuôi hy vọng thành hôn với tôi.

Ông Hoàng khoát tay :

— Quỳnh Loan rất muốn làm vợ anh. Song tôi thẳng thắn bác bỏ. Tôi đã nói trước nếu cô ta chịu để cho anh hoàn toàn tự do thì mới cho phép hai người sống chung một thời gian, và cô ta đã chấp thuận. Cháu Văn Hoàng sẽ là con của Sở. Tôi đứng ra đỡ đầu, vì vậy nó mang tên tôi. Tôi đã khản khoản yêu cầu Quỳnh Loan giữ gìn để khỏi thu thai lần nữa. Tôi rất báng lòng vì cô ấy đã tuân lệnh.

Lời nói của ông Hoàng như mũi dao xĩa vào tim Văn Bình. Chàng không dè Quỳnh Loan đã hy sinh tất cả cho chàng. Chàng cũng không dè ông Hoàng đã lo liệu hết. Lo liệu công tác, lo liệu tiền nong, lo liệu ăn uống cho chàng, ông lại lo liệu cả tình yêu cho chàng nữa.

Chàng có cảm tưởng chỉ là đứa trẻ con sống nhờ vào sự chăm chút cần mẫn của mẹ. Giờ đây

mẹ đi xa, bỏ đứa trẻ ở nhà, xoay xở một mình trước hàng trăm, hàng ngàn khó khăn phức tạp.

Ông tổng giám đốc đứng dậy.

Bên ngoài, dường sá bắt đầu vắng lặng. Một vài chiếc xe hơi về chậm trong giờ giới nghiêm, mở đèn sáng rực, phóng bản mạng như găng-tơ bị săn đuổi trên màn bạc.

Khi ấy, Văn Bình cũng đang bị săn đuổi. Kẻ săn đuổi chàng không phải là nhân viên của địch, đội mũ kết trùm lum, mặc áo phục đen, đi giày đế kép, đeo kính mát to tướng, ngón tay dút trong túi quần, hờm sẵn trên cò súng, sẵn sàng nhả đạn 9 li.

Mà kẻ săn đuổi chàng là đàn bà.

Là hồ ly tinh Nguyệt Hằng.

Cõi Thiên Thai

<http://www.coithienthai.com>